

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. K. D.**, zastoupen JUDr. Zuzanou Suchanovou, advokátkou se sídlem Chaberská 509/4, Praha 8, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2021, č. j. 1 A 75/2020 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020, č. j. CPR-32164-10/ČJ-2019-930310-V235, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 7. 2019, č. j. KRPA-244456-16/ČJ-2019-000022. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 21 měsíců a dobu k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“). Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková

tvrzení, jejichž cílem je rozšířit skutkový stav, z něhož napadené rozhodnutí vycházelo. Dále zdůraznil, že důvodem pro správní vyhoštění žalobce byl jeho neoprávněný pobyt minimálně ode dne zastavení řízení o jeho žádosti o přechodný pobyt (7. 10. 2018) do 1. 7. 2019, kdy se dostavil ke správnímu orgánu za účelem zjištění stavu tohoto řízení. Tato skutečnost představuje splnění podmínky pro správní vyhoštění bez ohledu na to, zda žalobce o svém nelegálním pobytu na území věděl. Je tudíž irelevantní námitka, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci přechodného pobytu. Žalobce měl být pro správní orgán dosažitelný, a pokud mu nenahlásil změnu adresy, jde tato skutečnost k jeho tíži. Z okolností věci nadto plyne, že si žalobce byl vědom absence oprávnění k pobytu v ČR po smrti své ženy, avšak tuto situaci aktivně neřešil. Městský soud dále nepřisvědčil námitce, že žalobce nebyl dostatečně dotazován na své rodinné vazby na území ČR. Při výsledku měl dostatečný prostor se k těmto vazbám vyjádřit. Zmínil se však pouze o své měsíc trvající známosti s tehdejší přítelkyní Z. K. Takový vztah podle soudu nebránil vyhoštění žalobce s ohledem na délku jeho trvání. Žalovaná nemohla při posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí zohlednit nový vztah žalobce se X. Y., neboť ji o jeho existenci neinformoval. Měl přitom nejméně 3,5 měsíce na doplnění blanketního odvolání za pomoci právního zástupce. Tvrzení o novém vztahu žalobce uplatnil poprvé až v žalobě. Jelikož pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění mohou být relevantní též skutečnosti, které nastaly po jeho vydání, zabýval se městský soud dále vztahem žalobce se X. Y. Ani ten však podle něj není důvodem pro závěr o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Ačkoliv oba mohou svůj vztah subjektivně vnímat jako intenzivní, nesplňuje kritéria trvalého partnerského vztahu, jak je definuje judikatura. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalobce nemůže vrátit do vlasti kvůli obavě z útoku z důvodu nestabilní politické situace v zemi. Toto tvrzení žalobce nijak nedoložil a je v rozporu s obsahem závazného stanoviska o zemi původu, které se opírá o aktuální informace. Sám žalobce ostatně při výsledku uvedl, že jeho osobě v případě návratu nic nehrozí. Jeho návratu nebrání ani to, že má propadlý pas a nemá dostatek finančních prostředků k vycestování. V zemi původu má bratra a matku, s níž má dobré vztahy a je s ní v kontaktu.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Vymezil se především vůči posouzení přiměřenosti zásahu do svého rodinného a soukromého života v důsledku správního vyhoštění. Uvedl, že bydlí od října 2020 ve společné domácnosti se X. Y. Jejich vztah trvá od ledna 2020 a od počátku je postaven na pevných základech, je láskyplný, vážný a intenzivní. Chtějí založit rodinu, jakmile se vyřeší pobytová situace stěžovatele a on bude schopen finančně přispět na chod domácnosti. Rozhodnutí odsunout založení rodiny prokazuje vyzrálost jejich vztahu. S ohledem na věk přítelkyně by mohlo vyhoštění stěžovatele zmařit jejich plán založit rodinu, o dítě by se však snažili i po jeho návratu. Zůstali by spolu, i kdyby se jim to nepovedlo. Není tudíž správný závěr městského soudu, že plánují společný život pouze v případě, že k vyhoštění stěžovatele nedojde. Nadto stěžovatel s přítelkyní již v podstatě jako rodina dávno fungují a tráví společný čas s jejími dětmi, které by jej v případě vyhoštění významně postrádaly. Totéž platí pro jeho bratrance s rodinou a přátele. Městský soud měl současný vztah stěžovatele posuzovat

pokračování

individuálně, nikoliv jej bagatelizovat počtem předchozích vztahů v ČR. Současná přítelkyně dosvědčila pevnost jejich vztahu svědeckou výpovědí. Bylo tedy prokázáno, že se jedná o trvalý partnerský vztah, který splňuje judikaturou stanovená kritéria. Nadto má stěžovatel v ČR přátele a země mu obecně přirostla k srdci. Chce zde žít a pracovat. Nebyl zde nikdy trestně stíhán, ani se nedopustil žádného přestupku. Stěžovatel se rovněž vymezil proti hodnocení země původu jako bezpečné. Uvedl, že tamní situace je aktuálně velmi nestabilní, dochází k teroristickým útokům a hrozí obnovení válečného stavu. Návrat do země by pro něj byl životně nebezpečný. Soud však vycházel ze stanoviska, které je více než rok a půl staré. Od té doby se situace v zemi původu významně zhoršila. Tvzení stěžovatele, že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí, již není aktuální. Navrátit se nemůže i z materiálních důvodů. Městskému soudu dále vytkl, že mu rozsudek doručil pouze v českém jazyce bez překladu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a řízení o jeho správním vyhoštění zastavil, či alternativně aby věc vrátil k novému projednání a doplnění dokazování správnímu orgánu I. stupně.

[4] V dalších podáních stěžovatel zdejšímu soudu sdělil, že podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu soužití s občankou ČR s tím, že řízení o žádosti bylo přerušeno do doby rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti. Dále byl stěžovateli vydán cestovní průkaz s překlenovacím štítkem a započal intenzivně shánět práci.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah správního spisu. Neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení a plně souhlasí s názorem městského soudu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele směřující vůči posouzení dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Již v úvodu však musí uvést, že významnou část kasační argumentace nemohl zohlednit, neboť se odvíje od skutkové okolnosti (vztahu se X. Y.), která nebyla z důvodů přičitatelných pouze procesní pasivitě stěžovatele předmětem zkoumání správních orgánů, protože se jí městský soud nemohl věcně zabývat. Sám ostatně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „*správní soudy v zásadě nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a návrhu důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil teprve v řízení před správními soudy*“ (viz např. rozsudek ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 - 38 či ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 37). Vykročení správního soudu z mantinelů přezkumné činnosti stanovených zákonem přitom představuje vadu řízení, k níž Nejvyšší správní soud přihlíží *ex offio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že [p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[10] Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. však neplatí absolutně. Z judikatury vyplývá, že je možné ve výjimečných případech přihlížet ke skutkovým či právním novotám, kdyby vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03 nebo ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05).

[11] V rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 163/2015 - 28, Nejvyšší správní soud k otázce prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. na půdorysu obdobných skutkových okolností vyslovil, že „[o]becně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, konstatoval, že soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Takový postup bude však možný pouze ve výjimečných případech, a to tehdy, pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku sice vyjadřoval primárně k azylovému řízení, avšak jeho závěry jsou do jisté míry inspirativní i pro řízení o správním vyhoštění.“ Na základě těchto úvah pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že existoval-li partnerský vztah cizince s občankou České republiky, o němž se cizinec poprvé zmínil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nelze nalézt důvody pro prolomení pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Shodně postupoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3 Azs 198/2014 - 24.

[12] V projednávané věci nabylo rozhodnutí žalované právní moci dne 30. 7. 2020. Dle tvrzení uvedených v žalobě, v kasační stížnosti, v čestném prohlášení ze dne 15. 12. 2020 i ve svědecké výpovědi trvá vztah stěžovatele a jeho současné přítelkyně od poloviny ledna 2020 s tím, že od počátku se jedná o vztah vážný a trvalý. Dne 18. 5. 2020 bylo dokonce žalované doručeno oznámení, že přítelkyně stěžovatele převzala jeho právní zastoupení v řízení o správním vyhoštění. O tom, že mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní existuje rovněž partnerský vztah, se však poprvé zmiňuje až žaloba proti rozhodnutí žalované. Optikou výše citovaného rozsudku tak nebyla naplněna první ani druhá podmínka k prolomení pravidla stanoveného § 75 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelem uváděná skutečnost

pokračování

(nový partnerský vztah) totiž zcela zjevně nenastala až po právní moci rozhodnutí správního orgánu (1), a stejně tak neplatí, že by tato skutečnost nebyla bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu (2). Stěžovateli totiž nic nebránilo v tom, aby uvedenou skutečnost učinil předmětem zkoumání správního orgánu, když jeho vztah s přítelkyní (která jej nadto právně zastupovala), trval v době rozhodování žalované více než půl roku. Nejvyšší správní soud přitom neshledal ani jiné dostatečně závažné důvody k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[13] Městský soud tedy nesprávně považoval partnerský vztah stěžovatele se X. Y. za skutečnost, která nastala až po vydání rozhodnutí. Jediná změna poměrů po vydání rozhodnutí žalované se totiž týká pouze toho, že partneři započali sdílet společnou domácnost, nikoliv však existence vztahu jako takového. V důsledku toho pak městský soud vybočil z hranic stanovených v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť se odchýlil od skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jinými slovy, městský soud pochybil tím, že provedl k žalobní námitce stěžovatele věcné posouzení jeho vztahu se současnou přítelkyní X. Y. Tato skutková okolnost totiž nebyla z důvodů přičitatelných procesní pasivitě stěžovatele předmětem posouzení žalované.

[14] V rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Ads 404/2018 - 28, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[r]ozhodne-li krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání svého rozsudku, nikoliv podle skutkového stavu, který byl v době rozhodnutí žalovaného, jedná se o vadu řízení. Toto pochybení nemusí vést ke zrušení rozsudku krajského soudu pouze tehdy, nemělo-li vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008-59).“ To je však i případ napadeného rozsudku. Pochybení městského soudu totiž nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku, neboť na základě věcného posouzení vztahu stěžovatele a jeho současné přítelkyně nedospěl k závěru, že by došlo v případě správního vyhoštění stěžovatele k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Postup městského soudu tak neměl vliv na výrok jeho rozhodnutí, neboť ten by byl totožný i za situace, kdyby ke vztahu stěžovatele a jeho současné přítelkyně v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. nepřihlédl.

[15] Pokud se však neměl městský soud tvrzeným vztahem stěžovatele a jeho současné přítelkyně zabývat, tím méně může přistoupit k věcnému posuzování námitky týkající se jeho existence a jeho vlivu na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění Nejvyšší správní soud, jak plyne z výše uvedeného. Stěžovateli nemůže být ku prospěchu pochybení, kterého se dopustil městský soud v tom smyslu, že by se mu dostalo věcného posouzení skutkové okolnosti, kterou se z důvodů ležících na jeho straně nemohly zabývat správní orgány. V opačném případě by správní soudy postupovaly jako soudy nalézací, což je v rozporu s kasačním charakterem správního soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155). Hodnotil-li tedy městský soud skutkové okolnosti spadající mimo rámec § 75 odst. 1 s. ř. s., nemohou tyto úvahy tvořit *ratio decidendi* napadeného rozsudku, a tudíž je není nyní povinen posuzovat ani kasační soud.

[16] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval kasačními námitkami stran vztahu stěžovatele a X. Y. Nad rámec však nutno dodat, že stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neprezentoval ohledně svého vztahu s novou přítelkyní

takové důvody, aby mohlo správní vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to i kdyby vztah s novou partnerkou skutečně budoval. Jakkoliv totiž správní vyhoštění v obecné rovině vždy představuje jistý zásah do soukromého života cizince, zpravidla se podle judikatury nebude jednat o zásah nepřiměřený v případě, že cizinec svůj soukromý život s partnerkou budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nadto ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017 - 28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016 - 29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31: *„Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat“*. V právě projednávané věci stěžovatel rovněž pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a svůj soukromý život s novou partnerkou budoval až ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý (po podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění). Neprezentoval přitom žádné důvody, které by bylo možné ve smyslu citované právní věty považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván.

[17] Výše uvedeným však nebyl zcela vyčerpán obsah námitek směřujících vůči posouzení dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. V kasační stížnosti dále poukázal na to, že má v České republice bratrance s rodinou, přátele, že mu Česká republika přirostla k srdci, a chce zde začít pracovat a stát se platným členem českého společenství. Zmínil rovněž, že po dobu pobytu v České republice nebyl trestně stíhán, ani se nedopustil žádného přestupku.

[18] Podle Nejvyššího správního soudu však není možné považovat tato obecná tvrzení za skutečnosti, díky nimž by bylo možné označit správní vyhoštění stěžovatele za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Podle konstantní judikatury může být takovým zásahem např. zájem nezletilého dítěte (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Azs 168/2018 - 28, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Nunez proti Norsku*). Stěžovatel však žádný obdobný důvod netvrdil. Jím tvrzené širší rodinné a přátelské vztahy, či láska k České republice, takto v obecné podobě, nemohou na závěru o přiměřenosti vyhoštění stěžovatele ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu ničeho změnit. Za relevantní nelze v tomto směru pokládat ani to, že se stěžovatel v České republice nedopustil přestupku (respektive nebyl trestně stíhán). Nelze totiž odhlédnout od toho, že stěžovatel pobýval na území České republiky téměř rok bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Tuto skutečnost nelze bagatelizovat tím, že po tuto dobu nepáchal žádnou trestnou či jinou nezákonnou činnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 30. 4. 2021, č. j. 3 Azs 428/2019 - 33). Takové jednání se naopak od cizinců na území České republiky předpokládá. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že správní vyhoštění stěžovatele nepůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[19] Stěžovatel se dále vymezil proti posouzení možnosti jeho návratu do země původu. Namítl, že hodnocení situace v zemi původu proběhlo na základě závazného stanoviska ze dne 2. 7. 2019, kdy byla v zemi původu zcela jiná situace.

[20] Je pravdou, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele je ze dne 2. 7. 2019, přičemž vychází z informací o zemi původu ze dnů 26. 2. 2016, 1. 2. 2019 a 15. 6. 2019. Rozhodnutí žalované je pak ze dne 29. 7. 2020, tedy v době rozhodování žalované se jednalo o informace starší jednoho roku. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, platí, že „[i]nformace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007).“ Jak ovšem uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, zastaralost zpráv „nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ Shodně k otázce zastaralosti resp. aktuálnosti zpráv o zemi původu přistupuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 - 74 a ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020 - 25, či usnesení ze dne 14. 5. 2020, č. j. 4 Azs 117/2019 - 49 a ze dne 14. 5. 2021, č. j. 8 Azs 262/2020 - 35).

[21] V kontextu s výše uvedeným je nezbytné, aby stěžovatel, který tvrdí zastaralost informací o zemi původu, uvedl konkrétně, z čeho tak usuzuje. Není možné se spokojit s obecnými a ničím nepodloženými tvrzeními stěžovatele, že v zemi původu stále dochází k násilným či teroristickým útokům, při kterých umírají civilisté a že politická situace je nestabilní, přičemž má až hrozit obnovení válečného stavu. Pokud v zemi původu skutečně došlo k opakovaným teroristickým útokům či k jiným násilným akcím, při nichž měly zemřít v hlavním městě desítky civilistů, stěžovatel nepochybně mohl tyto skutečnosti podložit alespoň nějakými podklady či odkazy. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené nemůže spokojit s prostým tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti. Stěžovatel svá tvrzení nijak neupřesnil a neoznačil žádný pramen, z něhož by bylo lze usuzovat na to, že v jeho zemi původu došlo k nějaké relevantní změně okolností. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že informace o zemi původu, z nichž správní orgány v projednávaném případě vycházely, nelze považovat za zastaralé. Stěžovatel neoznačil žádné konkrétní důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že se situace v zemi původu změnila oproti stavu, z něhož vychází závazné stanovisko a který stěžovatel zjevně nepovažoval za nijak problematický (viz jeho výpověď ze dne 1. 7. 2019). Nelze tedy usuzovat na existenci

důvodů, které by stěžovateli bránily v návratu do země původu kvůli obavám o jeho bezpečnost.

[22] Vycestování stěžovatele nebrání ani skutečnost, že nemá platný cestovní doklad a finanční prostředky k vycestování. Tyto otázky již správně vypořádal městský soud odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015 - 51, respektive odkazem na § 123 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje. Chybějící cestovní doklad obecně není důvodem znemožňujícím vycestování, a pro vyhoštění cizince není nezbytné, aby disponoval finančními prostředky.

[23] A konečně, návratu stěžovatele do země původu nijak nebrání tvrzená skutečnost, že tam nedisponuje materiálním zázemím. Stěžovatel při výslechu vypověděl, že v zemi původu má bratra a matku, s níž má dobré vztahy a je s ní v kontaktu. Zemi původu v roce 2017 dokonce navštívil. Je tedy evidentní, že alespoň nějakým zázemím v zemi původu disponuje. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i námitky týkající se nemožnosti stěžovatele vycestovat do země původu nejsou důvodné.

[24] V poslední kasační námitce stěžovatel městskému soudu vytkl, že mu napadený rozsudek doručil pouze v českém jazyce. Má za to, že by mu měl být rozsudek přeložen do rodného jazyka. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyslovil podrobně v usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 - 15. Uvedl, že „[o]tázka namítaná stěžovatelem je řešena konstantní judikaturou nejen kasačního soudu, podle níž z žádného ustanovení upravujícího řízení ve správním soudnictví (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli stěžovateli) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka.“ (srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 - 49, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 - 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 - 65, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 85/2005 - 101 či ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 - 178). S odkazem na uvedenou judikaturu tedy zdejší soud uzavírá, že městský soud v projednávané věci nepochybil, když nezaslal stěžovateli překlad rozsudku v jeho rodném jazyce.

[25] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu